

והיא מעל לראשה את השמיכה משכת.
 יראה היא להגיד לאמה כי היא רעבה.
 מר להם, אין להם; עתה הגר כבה.
 והיא טרם תישן עוד שפתיה נעות:
 "אלי, ישוב אבי מהרה מן הצבא.
 ולא תביט בי אמי בעינים זלגות דמעות!"
 וראה, גם האלמנה פניה מכסה.
 עמה בוכים הספים ועץ ואבן הומים —
 על כנפי אחי, כבר רב מאד המשא,
 אנא, קחה עמך תפלות אלה למרומים.

מלאך שני.

התפלות אני נושא — אך אל תמצא עוני.
 אם דרך עצב בי; אני כאב, נגוע,
 יראתי, פן במרום אכשל בלשוני,
 ולפני כס יה אשאל אף אנכי: מדוע?
 ממושב בני אדם, מאשפות אדמתם
 קול שאון עולה עוד לא הקשב כמהו;
 חדלו תורות וחקים ואפסה כל חכמתם.
 אין אמת, אין רחמים; עולם נהפך לתהו.
 אני משתאה, למה על תעבות וכזבים

והרי חמה יוספים את אורם מפיצים?
 ולמה לא כבו המאורות הנעלבים
 וחדלה צרת דלים יחד וחד עריצים?
 מלאך שלישי.
 בשתי ונגלמתי להגיד לכם, חכרים:
 לחנוניכם אלה בי חמלה לא תתלוני.
 על גורל אדם יחיד אין לי רחמים יתרים,
 על עמים הפקדתי ורק בהם אתבונן.
 אני בצער יתומים ואלמנות לא אשתתף.
 ואם נספה איש צבא או גשבה או ברח,
 ואם ירעבו בניו — בי נפשי לא תתעטף:
 קש נדף בן אדם, צל עובר, אבק פרח!
 אולם עמים בראותי אסורים בפבליים —
 הן שאר רוח ללאומים ודעת וטוב טעם;
 בשורי המונים אלה לטבח מובלים,
 על חרפתם וסכלותם בי יבער הזעם.
 בקדושה יום יום אני משרת פני האדון,
 תעלומות לא אבין, לא אעסוק בנפלאות;
 אך למראה עולם זה, נאלח בעשק וזדון...
 לא אוכל קרוא היום: "קדוש אדני צבאות".